

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOOU-02035/21-5

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“), jako orgán příslušný podle § 16b odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění, (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“) a ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“), rozhodl ve smyslu ustanovení § 97 odst. 3 správního řádu v přezkumném řízení t a k t o:

- I. Podle ustanovení § 97 odst. 3 správního řádu **se výrok I.** rozhodnutí ministra vnitra jakožto nadřízeného orgánu ze dne 15. dubna 2021, č. j. MV-45110-5/SO-2021, v řízení o rozkladu účastníka řízení pana [REDAKCE], [REDAKCE], **ruší a řízení se zastavuje.** V souladu s ustanovením § 99 odst. 1 správního řádu nastávají účinky tohoto rozhodnutí ode dne jeho právní moci.
- II. Podle ustanovení § 97 odst. 3 ve spojení s § 95 odst. 3 správního řádu **se výrok I.** rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 15. února 2021, č. j. MV-13163-5/SST-2021, kterým byla částečně odmítnuta žádost o poskytnutí informací účastníka řízení pana [REDAKCE], [REDAKCE], týkající se informací o služebním místě ID 30361829, **ruší a řízení se zastavuje.** V souladu s ustanovením § 99 odst. 1 správního řádu nastávají účinky tohoto rozhodnutí ode dne jeho právní moci.
- III. Podle ustanovení § 16b odst. 2 ve spojení s § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., **se** povinnému subjektu - Ministerstvu vnitra **přikazuje,** aby účastníku řízení – v původním řízení žadateli o informace, panu [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], **poskytl informaci, na jaké škole a ve kterém studijním oboru vystudovala osoba vykonávající službu na služebním místě ID 30361829 magisterský studijní program,** a to do 15 dnů ode dne nabytí právní moci výroku II. rozhodnutí.
- IV. Dle ustanovení § 97 odst. 3 ve spojení s § 95 odst. 3 správního řádu se nadřízeným orgánem **nezměněná část výroku II.** rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 15. února 2021, č. j. MV-13163-5/SST-2021, kterým byla částečně odmítnuta žádost o poskytnutí informací účastníka řízení pana [REDAKCE], [REDAKCE], týkající se informací o služebním místě ID 30361829, **ruší a věc se vrací Ministerstvu vnitra k novému projednání.** V souladu s ustanovením § 99 odst. 1 správního řádu nastávají účinky tohoto rozhodnutí ode dne jeho právní moci.

Odůvodnění

I.

Úřad obdržel dne 30. dubna 2021 podnět žadatele k provedení přezkumného řízení k rozhodnutí ministra vnitra (dále jen „nadřízený orgán“) o rozkladu žadatele ze dne 15. dubna 2021, č. j. MV-45110-5/SO-2021, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra jakožto povinného subjektu (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 15. února 2021, č. j. MV-13163-5/SST-2021, jímž byla, podle ustanovení § 15 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 8a zákona č. 106/1999 Sb. a čl. 6 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů), a dále dle ustanovení § 15 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., odmítnuta část žadatelovy žádosti o informace ze dne 1. února 2021.

Úřad na základě obdrženého podnětu požádal nadřízený orgán, respektive povinný subjekt, o zaslání stanoviska k předmětnému podání a kompletního spisového materiálu k žádosti o informace. Stanovisko včetně kopie spisové dokumentace nadřízeného orgánu i povinného subjektu bylo zasláno Úřadu dne 17. května 2021.

Po prostudování spisového materiálu, podaného podnětu i stanoviska dospěl Úřad k závěru, že lze důvodně pochybovat o tom, že nadřízený orgán při vydání rozhodnutí postupoval v souladu s ustanovením § 2 a § 89 odst. 2 správního řádu, když rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí části požadovaných informací potvrdil. S ohledem na tuto skutečnost dospěl Úřad k závěru, že jsou dány zákonné důvody k zahájení přezkumného řízení, a dne 26. května 2021 vydal usnesení o zahájení přezkumného řízení (č. j. UOOU-02035/21-4).

II.

Na základě zmocnění v ustanovení § 16b odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s § 94 odst. 1 a § 95 odst. 1 správního řádu je Úřad oprávněn přezkoumat postup a rozhodnutí nadřízeného orgánu. Dle ustanovení § 95 odst. 3 správního řádu lze v přezkumném řízení, v němž je přezkoumáváno rozhodnutí odvolacího správního orgánu, přezkoumat i rozhodnutí vydané správním orgánem prvního stupně, v daném případě povinným subjektem.

Dle ustanovení § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. se na přezkumné řízení vztahují ustanovení správního řádu. Lhůty pro zahájení přezkumného řízení uvedené v ustanovení § 96 odst. 1 správního řádu jsou v daném případě splněny, když řízení je zahájeno na základě podnětu doručeného dne 30. dubna 2021 a rozhodnutí nadřízeného orgánu bylo vydáno dne 15. dubna 2021, právní moci nabylo dne 22. dubna 2021.

III.

Spisová dokumentace, kterou měl Úřad k dispozici, a na základě které Úřad vedl přezkumné řízení, obsahovala následující podklady:

- *žádost o informace* ze dne 1. února 2021;
- *rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí části žádosti* ze dne 15. února 2021, č. j. MV-13163-5/SST-2021 (obsahující též *poskytnutí části požadovaných informací*), včetně doručanky rozhodnutí;
- *rozklad proti rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti a stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace*, doručený dne 3. února 2021;
- *rozhodnutí nadřízeného orgánu o rozkladu* ze dne 15. dubna 2021, č. j. MV-45110-5/SO-2021, a související předkládací dokumentaci;
- *výzva dotčené osobě k vyjádření se k podané žádosti a reakce dotčené osoby* ze dne 10. května 2021;
- *podnět k provedení přezkumného řízení* podle § 94 odst. 1 správního řádu ze dne 30. dubna 2021;
- *vyjádření povinného subjektu k podnětu k provedení přezkumného řízení* ze dne 12. května 2021, č. j. MV-45110-11/SO-2021;
- další související dokumentaci.

IV.

Povinný subjekt neposkytl žadateli informaci, na jaké škole a ve kterém studijním oboru osoba vykonávající službu na služebním místě ID 30361829 vystudovala magisterský studijní program (poskytl pouze informaci o tom, že dotčená osoba vystudovala magisterský studijní program), a to s odkazem na ochranu osobních údajů dotčené osoby ve smyslu ustanovení § 8a zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s čl. 6 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (dále jen „obecné nařízení o ochraně osobních údajů“). Po zhodnocení obecných východisek plynoucích z obecného nařízení o ochraně osobních údajů a Listiny základních práv a svobod povinný subjekt sdělil, že v tomto případě nebyl udělen subjektem údajů souhlas se zpracováním osobních údajů pro tento účel a nebyly naplněny ani jiné podmínky zpracování osobních údajů podle čl. 6 obecného nařízení o ochraně osobních údajů. Povinný subjekt by tedy mohl tyto osobní údaje poskytnout třetí osobě pouze za předpokladu, že by po posouzení střetu základního práva zaručujícího právo na informace (čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod) a práva na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého života a před shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním osobních údajů (čl. 10 Listiny základních práv a svobod), přičemž dospěl k závěru, že při poměrování základních lidských práv převažuje veřejný zájem na poskytnutí informace. Přitom je nezbytné dodržení premisy, že je vždy nezbytné šetření základních práv a při užití testu proporcionality je nutné umožnit pouze nezbytný zásah do toho z poměřovaných základních práv, jehož intenzita se jeví jako nižší. Povinný subjekt v této souvislosti odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 17. října 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, z něhož citoval následující pasáže: „§ 8a zákona o svobodném přístupu k informacím je ústavně konformně vyložitelný a aplikovatelný tak, aby zajistil spravedlivou rovnováhu mezi dodržováním základního práva na svobodu projevu, v jeho rámci pak na informace ve veřejném zájmu, na straně jedné, a dodržování práva na soukromí na straně druhé.“ (...) „při střetu základních

práv je nutné vycházet z principu, že všechny základní práva jsou rovnocenná. Orgány aplikující relevantní úpravu — tj. i osoby poskytující informace — musí v každém případě porovnat dotčená základní práva, a posoudit, zda mezi nimi byla dodržena spravedlivá rovnováha". Při zohlednění výše uvedeného posoudil povinný subjekt konflikt, který vzniká mezi právem na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o osobě (upraveným v čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod jako součástí práva jednotlivce na soukromí) a právem na informace a svobodu projevu (garantovaným v čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod ve skupině politických práv a svobod) a dospěl k závěru, že nejsou splněny podmínky, za kterých by bylo odůvodnitelné poskytnutí individuálních osobních údajů dotčené osoby, tedy zpřístupnit informace o vysoké škole a studijním oboru, který absolvoval státní zaměstnanec zařazený na služebním místě ID 30361829. Povinný subjekt tak shrnul, že v daném případě ochrana soukromí jednotlivce a jeho majetkových poměrů převažuje nad zájmem veřejnosti zjistit osobní poměry dotčené osoby, které jsou chráněny jako osobní údaj dle obecného nařízení o ochraně osobních údajů. Ostatně ani služební orgán nepovažoval za nezbytné stanovit na služebním místě ID 30361829 požadavek odborného zaměření vzdělání ve smyslu § 25 odst. 5 písm. a) zákona o státní službě; zaměření studijního oboru (případně skutečnost, na které vysoké škole státní zaměstnanec zákonem požadovaného „stupně“ vzdělání dosáhl) není pro výkon státní služby na daném služebním místě směrodatná.

Dále povinný subjekt neposkytl žadateli informace, kolik osoba vykonávající službu na služebním místě ID 30361829 v roce 2020 samostatně zpracovala komplexních rozvojových koncepcí v archivnictví včetně uvedení č. j. a kolik jich v roce 2020 zpracovala ve spolupráci s dalšími osobami včetně uvedení č. j. (s uvedením podílu osoby vykonávající službu na služebním místě ID 30361829), kolik samostatně zpracovala nových metodických postupů v archivnictví včetně uvedení č. j. a kolik jich v roce 2020 zpracovala ve spolupráci s dalšími osobami včetně uvedení č. j. (s uvedením podílu osoby vykonávající službu na služebním místě ID 30361829), a dále kolik vypracovala v roce 2020 správních rozhodnutí včetně uvedení č. j.; to vše s odkazem na neexistenci požadovaných informací ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. Povinný subjekt v odůvodnění této části rozhodnutí konstatoval, že již samotné uspořádání informací, které žadatel požaduje by bylo spojeno s mimořádně rozsáhlým vyhledáváním, avšak následné rozdělení na jednotlivé skupiny, které požaduje žadatel a následné posouzení podílu daného státního zaměstnance na zpracování daných dokumentů, již představuje kvalifikovaný způsob zpracování informací, které již povinný subjekt má. Vzhledem k míře intelektuální náročnosti, která by byla nutná pro zpracování odpovědi na jednotlivé otázky, lze konstatovat, že by se v tomto případě jednalo o vytváření nových informací ve smyslu § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., které je vyloučeno z povinnosti poskytnout informace dle tohoto právního předpisu. Povinný subjekt doplnil, že k poskytnutí informace ve formátu, který žadatel požaduje, nepostačuje pouhé mechanické shromáždění dat z jednotlivých spisů, tedy pouhé formální zpracování existujících informací, a příprava požadované informace by představovala nepřiměřenou zátěž pro povinný subjekt, přičemž povinnému subjektu nevyplývá povinnost vést takto specifický statistický přehled ani vést informace v takto podrobné struktuře ze žádného právního předpisu. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. února 2012, č. j. 1 As 141/2011 dle kterého jsou státní orgány a orgány územní samosprávy „*povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon. Právo na informace tedy není „bezbřehé“, zákonodárce je oprávněn jejich poskytování omezit, pokud přitom dostojí testu ústavnosti, tj. kritériím*

účelnosti, potřebnosti a přiměřenosti. Vždy však musí být zohledněn legitimní cíl, a to vyvážení práva jednotlivců na poskytování informací a veřejný zájem na ochraně povinných subjektů před nepřiměřenou zátěží, kterou by pro ně znamenalo vytváření zcela nových informací, k jejichž tvorbě či evidenci nejsou jinak povinny“. Sama důvodová zpráva k zákonu č. 106/1999 Sb. uvádí, že „povinný subjekt je povinen poskytovat pouze ty informace, které se vztahují k jeho působnosti, a které má nebo by měl mít k dispozici. Naopak režim zákona o svobodném přístupu k informacím nestanovuje povinnost nové informace vytvářet“. Pro posouzení žádosti je rozhodná „míra intelektuální náročnosti činnosti, která by byla nutná pro přípravu odpovědi na žádost. Jinak řečeno o vytváření nové informace půjde pouze tehdy, jestliže k vytvoření odpovědi na žádost nestačí pouhé mechanické vyhledání a shromáždění údajů, které má povinný subjekt k dispozici a které jsou žadatelem poptávány, ale jestliže je nezbytné s těmito údaji provádět další zpracovávání nad rámec prostého „vtělení“ do odpovědi na žádost“.

Rozhodnutí povinného subjektu obsahovalo též poskytnutí zbytku požadovaných informací.

Proti tomuto rozhodnutí brojil žadatel rozkladem a stížností. Nadřízený orgán rozklad žadatele výrokem I. zamítl a rozhodnutí povinného subjektu potvrdil; ve výroku II. poskytl žadateli informaci, kolik vypracovala osoba vykonávající službu na služebním místě ID 30361829 v roce 2020 správních rozhodnutí včetně uvedení č. j., a to sdělením, že tato osoba nevypracovala v roce 2020 žádné správní rozhodnutí. Nadřízený orgán ve svém rozhodnutí předně konstatoval, že ze žádosti ani rozkladu není zřejmé, zda žadatel vystupuje jako soukromá fyzická osoba, nebo jako ředitel Státního oblastního archivu v Plzni, když žádost o poskytnutí informace byla odeslána z jeho služebního e-mailu a v rozkladu je několikrát vyzdviženo, že účastník řízení je ředitelem Státního oblastního archivu v Plzni. Ze spisového materiálu vyplynulo, že žadatel ještě před podáním žádosti, která je předmětem rozkladového řízení, obdržel od povinného subjektu seznam služebních a pracovních míst v kanceláři náměstka ministra vnitra pro řízení sekce legislativy, státní správy a územní samosprávy, včetně přiřazení platových tříd k jednotlivým systemizovaným místům, a rovněž charakteristiky všech uvedených služebních míst a popis pracovní činnosti jednoho zaměstnance na pracovním místě. S ohledem na výše uvedené nadřízený orgán vyšel z předpokladu, že žadatel zná spisovou službu Ministerstva vnitra a je mu z jeho úřední činnosti známo obsazení kanceláře náměstka ministra vnitra pro řízení sekce legislativy, státní správy a územní samosprávy. Z těchto důvodů se dá předpokládat, že žádost směřuje k poskytnutí informací o útvaru Ministerstva vnitra, jehož personální obsazení žadatel zná, a tedy je mu zřejmé, kdo je zařazen na služebním místě ID 30361829. Nadřízený orgán poukázal na skutečnost, že i přes výše uvedené skutečnosti povinný subjekt požadované informace o služebním místě v převážné míře poskytl.

Nadřízený orgán se ztotožnil s právním názorem povinného subjektu, že poskytnutím informace o názvu vysoké školy a absolvovaném studijním oboru by byl, ve světle informací, jež má žadatel k dispozici, poskytnut osobní údaj ve smyslu čl. 4 obecného nařízení o ochraně osobních údajů, přičemž se nejedná o informaci týkající se „veřejné a úřední činnosti“. Povinný subjekt proto posuzoval i otázku možného zneužití práva na informace s tím, že žádost účastníka řízení popírá smysl a účel zákona č. 106/1999 Sb. V této souvislosti nadřízený orgán odkázal na následující pasáž rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2011, č. j. 7 As 101/2011-66: „*Judikatura Nejvyššího správního soudu setrvale vychází z toho, že široce pojatý svobodný přístup k informacím ve veřejné sféře je jednou*

z nejefektivnějších cest k transparentci veřejné moci, k její všestranné, účinné a kontinuální veřejné kontrole a jedním z nástrojů snižujících možnosti jejího zneužívání. Na druhé straně však nelze přehlédnout, že kverulační, zjevně šikanózní, či dokonce pracovní kapacitu orgánů veřejné moci z různých důvodů cíleně paralyzující výkon tohoto práva může mít významné negativní důsledky, které za určitých okolností mohou popřít dokonce i smysl a účel práva na svobodný přístup k informacím. Jedním z nástrojů, jak zabránit zneužívání tohoto práva, a tím i jeho diskreditaci v očích veřejnosti i orgánů veřejné moci, proto musí být i citlivá regulace nadužívání tohoto práva v případech výše uvedených". Vyjde-li se z premisy, že se jedná o poskytnutí informací o služebním místě, přičemž žadateli je z jeho úřední činnosti známo personální obsazení služebního místa ID 30361829, je na místě požadovanou informaci o názvu vysoké školy a absolvovaném studijním oboru odmítnout s ohledem na ochranu osobních údajů, a to s odkazem na ustanovení § 8a zákona č. 106/1999 Sb., přičemž zákon č. 106/1999 Sb. nestanoví povinnému subjektu povinnost oslovit dotčenou osobu postupem podle § 4 odst. 3 a 4 správního řádu. K účastníkem řízení předestřené judikatuře nadřízený orgán uvedl, že pozbytím účinnosti zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, je třeba problematiku ochrany osobních údajů vnímat optikou obecného nařízení o ochraně osobních údajů, které stanovilo v některých ohledech přísnější pravidla.

Nadřízený orgán taktéž přisvědčil názoru povinného subjektu, že žadatelem požadované informace o počtu výstupů dotčené osoby nelze jednoduše získat vyexportováním dat v systému spisové služby GINIS. Skutečnost, o jaký úkon státního zaměstnance zařazeného na služebním místě ID 30361829 se jednalo/jedná, lze posoudit jen z obsahu jednotlivých úkonů státního zaměstnance, tedy jednotlivých dokumentů v každém spise, proto je k vytvoření této informace nepochybně nutná vysoká míra intelektuální činnosti, a to i vzhledem k nutnosti dále tyto úkony rozčlenit do požadovaných skupin a následně posoudit míru podílu na vytvoření daného dokumentu příslušným státním zaměstnancem. Také je třeba zdůraznit, že v případě poskytnutí odhadu by mohla být poskytnuta zavádějící informace. Nadřízený orgán však naopak přisvědčil názoru účastníka řízení, že informace o počtu správních rozhodnutí vypracovaných osobou vykonávající službu na služebním místě ID 30361829 je dohledatelná, a tuto informaci mu sdělil přímo v rozhodnutí o rozkladu.

V podnětu k provedení přezkumného řízení žadatel sdělil, že nezákonnost rozhodnutí nadřízeného orgánu a současně rozhodnutí povinného subjektu je jím spatřována v tom, že povinný subjekt odmítl poskytnout informaci o studijním oboru a vysoké škole osoby vykonávající službu na služebním místě ID 30361829 s odkazem na ochranu osobních údajů dotčené osoby – zaměstnance, vykonávajícího službu na tomto služebním místě, přičemž ani povinný subjekt, ani nadřízený orgán dostatečně nezdůvodnil, proč tyto informace nelze podřadit pod ustanovení § 8a odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. (informace vypovídající o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení). Tento závěr, dle názoru žadatele, taktéž plyne z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. ledna 2016, č. j. 5 A 1/2014-93. V poskytnutí předmětné informace nespátřuje možný zásah do osobnostních práv dotčeného zaměstnance. Žadatel dále uvádí, že povinný subjekt posuzoval otázku možného zneužití práva na informace, aniž by uvedl závěr o tomto zneužití. Osoba dotčená žádostí o informace nebyla, dle názoru žadatele, povinným subjektem vyzooměna ve smyslu § 4 odst. 4 správního řádu. V rozhodnutí o rozkladu nadřízený orgán zároveň uvedl, že je třeba osobní

údaje „vnímat optikou GDPR, které stanovilo v některých ohledech přísnější pravidla“, avšak neuvedl, v jakých konkrétních ohledech.

K části rozhodnutí o rozkladu, kterou bylo odmítnuto poskytnutí o počtu samostatně a ve spolupráci zpracovaných komplexních rozvojových koncepcí v archivnictví a nových metodických postupů v archivnictví za rok 2020 osobou, vykonávající službu na služebním místě ID 30361829 (rozhodnutím o rozkladu nadřízený orgán změnil výrok II. rozhodnutí povinného subjektu, kdy sám poskytl informaci, týkající se počtu vypracovaných správních rozhodnutí za rok 2020), žadatel odkazuje na svůj rozklad, ve kterém mimo jiné uvedl, že lze předpokládat, že koncepcí v archivnictví těžko může být zpracováno více než 20 ročně; u koncepcí i metodických postupů se tedy jedná, dle jeho názoru, o velmi malé množství dokumentů, které lze zjistit prostým dotazem u osoby vykonávající službu na služebním místě ID 30361829. Závěr o mimořádné náročnosti vyhledávání informace (např. v systému GINIS) nadřízený orgán, dle názoru žadatele, také nikterak nezdůvodnil. V rozhodnutí o rozkladu nadřízený orgán též neuvedl, proč lze počet správních rozhodnutí, oproti počtu koncepcí a metodických postupů, ze spisové služby jednoduše získat. Navíc se, dle názoru žadatele, nadřízený orgán nezabýval ani tím, zda nelze informace o koncepcích a metodických postupech získat z jiných zdrojů. Povinný subjekt ani nadřízený orgán neprokázaly, proč lze požadované informace získat jen při velkém intelektuálním úsilí, a nepopsaly všechny způsoby, kterými tuto skutečnost prověřovaly.

Povinný subjekt ve svém stanovisku setrval na závěrech, uvedených v jeho rozhodnutí a rozhodnutí nadřízeného orgánu.

V.

Úřad přezkoumal rozhodnutí nadřízeného orgánu i rozhodnutí povinného subjektu ve vazbě na poskytnutou dokumentaci a shledal, že postup obou těchto subjektů nebyl v souladu s právními předpisy, neboť došlo k nesprávnému právnímu posouzení věci, v tomto případě chráněných informací, ale též pojmu neexistence informací ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. Odůvodnění tohoto závěru je následně strukturováno dle výroků tohoto rozhodnutí.

A. K výroku I. – III. rozhodnutí

Pojem osobního údaje definuje obecné nařízení o ochraně osobních údajů. Podle čl. 4 odst. 1 tohoto obecného nařízení se osobními údaji rozumí *veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě (subjektu údajů), přičemž identifikovatelnou je taková fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby*. Osobním údajem je tedy informace, ze které lze přímo nebo nepřímo dovodit, že se jedná o konkrétní fyzickou osobu. V daném případě Úřad souhlasí se závěry povinného subjektu a nadřízeného orgánu, že se jedná o osobní údaj o konkrétně identifikovatelné fyzické osobě.

Článek 8 Evropské úmluvy o ochraně základních lidských práv a svobod zakotvuje *právo na respektování soukromého a rodinného života*, kdy každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence; státní orgán nemůže do výkonu

tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

Dle článku 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod je *nedotknutelnost osoby a jejího soukromí zaručena*; omezena může být jen v případech stanovených zákonem. Článek 10 Listiny základních práv a svobod uvádí, že každý má právo, aby byla zachována jeho lidská důstojnost, osobní čest, dobrá pověst a chráněno jeho jméno. Každý má také *právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života, a na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě* (právo na informační sebeurčení).

Článek 10 Evropské úmluvy o ochraně základních lidských práv a svobod odkazuje na *svobodu projevu pro každého*, kdy toto právo zahrnuje svobodu zastávat názory a přijímat a rozšiřovat informace nebo myšlenky bez zasahování státních orgánů a bez ohledu na hranice (tento článek nebrání státům, aby vyžadovaly udělování povolení rozhlasovým, televizním nebo filmovým společnostem). Výkon těchto svobod, protože zahrnuje i povinnosti a odpovědnost, může podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, ochrany pořádku a předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci.

Článek 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod *zaručuje svobodu projevu a právo na informace*. Dle odst. 4 stejného ustanovení lze tuto svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Odst. 5 totožného ustanovení stanoví, že státní orgány a orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti, kdy podmínky a provedení stanoví zákon č. 106/1999 Sb.

Dle ustanovení § 8a zákona č. 106/1999 Sb. *informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu*; výjimku tvoří osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.

Úřad souhlasí s tvrzením povinného subjektu, že v případě dvou střetávajících se základních lidských práv (v tomto případě práva na informace a práva na ochranu osobních údajů) je třeba vždy provést test veřejného zájmu, tzv. test proporcionality, ve kterém dochází k poměrování těchto ústavně zaručených práv, přičemž je třeba vždy zachovat maximální možnou míru obou z nich. K tomu je třeba zkoumat veškerá kritéria, kterými jsou kritérium vhodnosti, potřebnosti a proporcionality v užším slova smyslu (tzv. spravedlivé únosnosti) tak, jak byla definována nálezem Ústavního soudu ze dne 12. 10. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 4/94. Pokud se však uplatní výjimka, která plyne z odst. 2 ustanovení § 8a zákona č. 106/1999 Sb., nelze se úspěšně odvolávat na ochranu osobních údajů, neboť v uvedeném případě

je zásadně upřednostněno právo na informace, což zákonodárce ve znění výše citovaného ustanovení explicitně vyjádřil („*povinný subjekt poskytne osobní údaje*“). V daném ohledu proto veřejný zájem na poskytnutí informace o dosaženém vzdělání zřetelně převažuje. Povinný subjekt proto v běžné aplikační praxi poskytne množinu osobních údajů, které jsou v § 8a odst. 2 citovaného zákona uvedeny. Povinný subjekt ve svém rozhodnutí pouze konstatoval, že nebyly splněny podmínky, ze kterých by bylo odůvodnitelné poskytnutí individuálních osobních údajů, tj. zpřístupnit požadované informace. Povinný subjekt však neuvedl, jak k tomuto závěru dospěl. Od výslovného pokynu zákona lze přitom odchytil toliko na základě zcela mimořádných okolností (zpravidla ústavního významu). Nadřízený orgán pak bez dalšího pouze konstatoval, se že nejedná o informaci týkající se „veřejné a úřední činnosti“, aniž by toto své tvrzení zdůvodnil; naopak se, ve smyslu aplikovaného ustanovení, zcela zbytečně věnoval postavení žadatele, možnosti zneužití práva na informace (které však nebylo prvostupňovým orgánem vůbec aplikováno) a lepší pozici při identifikaci dotčené osoby, což však, vzhledem k tomu, že se žadatel na konkrétní osobu (pod konkrétním číslem služebního místa) dotazuje, lze i bez zmiňovaného postavení žadatele.

Úřad se předně ztotožňuje s námitkou žadatele, že povinný subjekt, ani nadřízený orgán, se vůbec nezabývaly existencí a aplikací ustanovení § 8a odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., přičemž je zřejmé, že informaci o vystudované škole i oboru lze podřadit pod množinu informací o zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti. Tento závěr podporuje i judikatura správních soudů, z níž lze odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. září 2018, č. j. 10 As 345/2017-73, který informaci o vystudované vysoké škole zhodnotil jako poskytnutelnou ve smyslu tohoto ustanovení, a to nejen u osob, které zastupují úřad navenek, ale u všech, kteří se podílejí na výkonu veřejné správy. Úřad též souhlasí s námitkami žadatele, že zneužití práva na informace nebylo v daném případě na osobu žadatele ve výroku obou rozhodnutí vůbec aplikováno (přičemž právě zneužití práva na informace by výjimku z poskytnutí mohlo v relevantních případech založit), a dále také s námitkou, že osoba dotčená žádostí o informace nebyla povinným subjektem vyrozuměna ve smyslu § 4 odst. 4 správního řádu; přitom není pravdou tvrzení nadřízeného orgánu, že tuto povinnost zákon č. 106/1999 Sb. neukládá, neboť vyplývá z ustanovení § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. Úřad souhlasí též s námitkou, že nadřízený orgán neuvedl, v jakých ohledech stanovilo obecné nařízení o ochraně osobních údajů přísnější pravidla pro poskytování osobních údajů, když ve vztahu k definici osobního údaje, zákonnosti jeho zpracování a výjimce pro osoby a informace, uvedené v ustanovení § 8a odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., nedošlo – kromě přeřazení výjimky ze zrušeného zákona č. 101/2000 Sb. do zákona č. 106/1999 Sb. – k žádným výrazným legislativním změnám.

Vzhledem k těmto skutečnostem a relevantní judikatuře správních soudů se Úřad rozhodl rozhodnutí v rozsahu výše uvedených informací zrušit a řízení zastavit, a zároveň přikázat výše uvedené informace povinnému subjektu poskytnout, neboť podmínky vyplývající z ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. byly v daném případě splněny.

B. K výroku IV. rozhodnutí

Dle ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. se povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací. K aplikaci faktického důvodu pro odmítnutí žádosti nebo její části, vyplývajícího z ustanovení § 2 odst. 4 zákona

č. 106/1999 Sb., Úřad uvádí, že soudní judikatura dovodila procesní požadavek, podle něhož musí být při aplikaci tohoto ustanovení, respektive faktického důvodu pro odmítnutí žádosti nebo její části z něj vyplývajícího, vydáno správní rozhodnutí podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.; komentované ustanovení je tedy chápáno jako specifický důvod pro odmítnutí žádosti o informace nebo její části. Z hlediska hmotněprávního pak může být požadovaná informace odmítnuta, jsou-li kumulativně (současně) splněny dvě podmínky: **požadovaná informace u povinného subjektu neexistuje** (nebyla vytvořena, respektive zaznamenána ve smyslu § 3 odst. 3 citovaného zákona, případně v době podání žádosti u povinného subjektu již „neexistuje“) a současně **povinný subjekt nemá zákonnou povinnost danou informací disponovat**, přičemž ta může být dána nejen výslovně, ale též nepřímo vyplývat z jiných právních povinností (srovnej s FUREK, A.; ROTHANZL, L.; JIROVEC, T. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016. s. 63).

K prokazování neexistence informace je přitom nutné, aby závěr povinného subjektu o tom, že informací skutečně nedisponuje, byl přezkoumatelným způsobem doložen. **Nepostačí tedy pouhé prohlášení povinného subjektu** (např. v rámci odůvodnění rozhodnutí), **že informaci nemá a nemá povinnost jí mít**. Povinný subjekt musí vyvinout určitou aktivitu spočívající ve zjišťování, zda požadovanou informaci (náhodou) opravdu nemá, tuto aktivitu doložit do spisu (obvykle se využívají různá prohlášení vyřizujících osob) a popsat v odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí žádosti (srovnej s FUREK, A.; ROTHANZL, L.; JIROVEC, T. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016. s. 81).

Pro určení, zda žádost směřuje k vytvoření nové informace, jak uvádí povinný subjekt a potvrzuje nadřízený orgán, je třeba důsledně rozlišit hranici mezi vytvořením nové informace a zpracováním odpovědi na žádost, přičemž tato hranice může být velmi tenká. To znamená odlišit případy, v nichž požadovaná informace vůbec neexistuje, avšak povinný subjekt ji je schopen vytvořit, a to i za použití informací jemu dostupných, a situace, v nichž požadované informace reálně existují a povinný subjekt je pro vyřízení žádosti musí pouze vyhledat (shromáždit) a žadateli poskytnout (bez ohledu na rozsáhlost či pracnost jejich vyhledávání). Vytvoření nové informace přitom může být i určitý kvalifikovaný způsob zpracování informací, které již povinný subjekt má (např. požadavek na zpracování komparace různých dat, s nimiž povinný subjekt při své činnosti nakládá). Rozlišení obou kategorií přitom nemůže spočívat v pracnosti či době, která je potřebná pro přípravu odpovědi na žádost (shromáždění informací), neboť tyto faktory zákon č. 106/1999 Sb. zohledňuje institutem mimořádně rozsáhlého vyhledání informací (§ 17 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.), respektive možností prodloužit lhůtu pro poskytnutí informace (§ 14 odst. 7 zákona č. 106/1999 Sb.); srov. v této souvislosti např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 141/2011-67 či rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 9 A 184/2012-107.

Rozlišení obou kategorií tudíž musí být hledáno v míře „intelektuální náročnosti“ činnosti, která by byla nutná pro přípravu odpovědi na žádost. **O vytváření nové informace proto půjde pouze tehdy, jestliže k vytvoření odpovědi na žádost nestačí pouhé mechanické vyhledání a shromáždění údajů, které má povinný subjekt k dispozici a které jsou žadatelem poptávány, ale jestliže je nezbytné s těmito údaji provádět další zpracování nad rámec prostého „vtělení“ do odpovědi na žádost.** Judikatura v této souvislosti zcela

správně připomíná, že obecné rozlišení obou situací podat nelze, neboť je nutné hodnotit vždy v konkrétním případě, zda by uspokojení požadavku žadatele již bylo svou podstatou vytvářením nové informace. Typicky se tento rozdíl projeví v souvislosti s dotazy na výsledky určitých řízení týkajících se povinného subjektu nebo jím prováděných (např. v kolika případech udělil povinný subjekt pokutu za spáchání určitého přestupku v daném roce, jaké bylo věkové složení přestupců, výše škody apod.), případě v souvislosti se žádostmi o sdělení základních informací týkajících se těchto řízení (např. informace o tom, jaká byla výše jednotlivých udělených pokut). Za předpokladu, že půjde o pouhé mechanické shromáždění dat z jednotlivých spisů, pak se nebude jednat o vytvoření nové informace ve smyslu § 2 odst. 4, protože zde dochází jen k formálnímu zpracování (shromáždění) informací existujících (jedná se o prosté zpracování odpovědi na žádost), a případný čas strávený vyhledáním informace bude možné zohlednit stanovením úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací podle § 17. To však platí jen za podmínky, že vytvoření „souhrnu dat“ nebude pro povinný subjekt nepřiměřenou zátěží ve smyslu výše uvedeném, tedy jestliže jeho vytvoření nebude jednoduchou operací, ale bude vyžadovat „přidanou hodnotu“ ze strany povinného subjektu; pokud by tomu tak bylo, zřejmě by se již jednalo o vytvoření nové informace (srov. FUREK, A.; ROTHANZL, L.; JIROVEC, T. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 21.)

Povinný subjekt sice uvedl, že vyhledání části informací požadovaných žadatelem představuje již kvalifikovaný způsob zpracování informací, které již povinný subjekt má, avšak nikde nezdůvodnil ani jinak neprokázal, v čem tento kvalifikovaný způsob, odlišující „vytvoření“ žadatelem požadovaných informací např. od zpracování odpovědi na žádost a její poskytnutí za úhradu nákladů na toto zpracování, spočívá. Nadřízený orgán ve svém rozhodnutí sice uvedl, že požadované informace lze generovat jen z obsahu jednotlivých úkonů státního zaměstnance, tedy jednotlivých dokumentů v každém spise, proto je k vytvoření této informace nepochybně nutná vysoká míra intelektuální činnosti, a to i vzhledem k nutnosti dále tyto úkony rozčlenit do požadovaných skupin a následně posoudit míru podílu na vytvoření daného dokumentu příslušným státním zaměstnancem. V kontextu takto formulované argumentace není zřejmé, jakým způsobem, resp. v jaké podobě, povinný subjekt ve skutečnosti výstupy dotčeného zaměstnance průběžně eviduje a hodnotí. Lze totiž na základě obecných poznatků z úřední činnosti Úřadu zároveň předpokládat, že základní statistické výstupy z tvorby a oběhu dokumentu a spisu, umožňuje v praxi každý běžný nástroj spisové služby. V této souvislosti je rovněž třeba, aby se povinný subjekt vypořádal s tím, zda existuje jiný způsob, kterým lze získat žadatelem požadované informace o koncepcích a metodických postupech. Jeví se jako krajně nepravděpodobné, že by úřední činnost dotčené osoby, a patrně všech osob se stejnou náplní práce v daném útvaru, nezanechala (např. ve výstupech útvaru) žádnou stopu. Úřad v této souvislosti zároveň podotýká, že nelze pro účely zákona č. 106/1999 Sb. přijmout závěr, že by takto formalizovanou činnost státního zaměstnance nebylo možné popsat z hlediska měřitelných kritérií (a to nejen z hlediska § 8a odst. 2, který umožňuje vydat i související osobní údaje). Je tak na povinném subjektu, aby výše uvedené řádně ve svém rozhodnutí zdůvodnil.

Vzhledem k tomu, že požadované informace nemá Úřad k dispozici a nelze a priori vyloučit jejich neexistenci ve smyslu výše uvedeného výkladu, zrušil a vrátil tuto část rozhodnutí povinnému subjektu k novému projednání. Předmětem nového projednání bude především zkoumání podmínek naplnění vzniku nové informace a prokázání, proč se v daném případě o novou informaci jedná. Pokud povinný subjekt dojde k závěru, že jde o zpracování

informací spojené s jejich mimořádně rozsáhlým vyhledáváním, může, v souladu s ustanovením § 17 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., stanovit žadateli úhradu za toto mimořádně rozsáhlé vyhledávání.

VI.

S odkazem na § 97 odst. 3 správního řádu, respektive § 97 odst. 3 ve spojení s § 95 odst. 3 správního řádu Úřad zrušil ve výroku I. a II. uvedená rozhodnutí nadřízeného orgánu i povinného subjektu a řízení v tomto rozsahu zastavil. Současně povinnému subjektu ve výroku III. přikázal, aby ve lhůtě 15 dnů ode dne právní moci výroku II. tohoto rozhodnutí poskytl žadateli poskytl informaci, na jaké škole a ve kterém studijním oboru vystudovala osoba vykonávající službu na služebním místě ID 30361829 magisterský studijní program. Účinky výroku III. rozhodnutí byly, v souladu s ustanovením § 99 odst. 1 správního řádu, Úřadem stanoveny od dne právní moci výroku II. tohoto rozhodnutí. Výrokem IV. část rozhodnutí povinného subjektu Úřad zrušil a věc mu vrátil k novému projednání.

Poučení k výroku I., II. a IV. rozhodnutí

Proti tomuto rozhodnutí lze podle § 152 odst. 1 správního řádu podat do 15 dnů ode dne jeho oznámení rozklad k předsedovi Úřadu, který o rozkladu rozhodne, a to prostřednictvím Úřadu.

Poučení k výroku III. rozhodnutí

Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. nelze odvolat.

Praha 13. září 2021

Mgr. Filip Jebavý
pověřen zastupováním
vedoucího odd. přezkumu
(podepsáno elektronicky)

Rozdělovník:

1.
2. Ministerstvo vnitra, Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7, ID DS: 6bnaawp